

Arrest

nr. 159 568 van 7 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 4 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2015.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat A. LOOBUYCK en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

*U verklaart een Ghanees staatsburger te zijn van Houssa-origine afkomstig uit Winneba, waar u uw hele leven heeft gewoond. Op 29 september 2015 diende u een **eerste asielaanvraag** in. U verklaarde te vrezen voor uw leven vanwege uw ooms aangezien zij de grond van uw ouders opeisen. Zij zouden om deze reden ook uw ouders hebben vermoord op 10 juni 2013. U vreest dat hetzelfde lot u te wachten staat bij een terugkeer naar Ghana. Op 30 oktober 2015 nam het Commissariaat-generaal echter een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS oordeelde dat het door u geopperde asielaanvraag geen verband houdt met één van de redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet, aangezien het louter een conflict over grond betreft. Evenmin was er aanleiding om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aangezien u niet aannemelijk maakte risico te lopen op ernstige schade bij een terugkeer naar uw land*

van herkomst. U kon namelijk niet aannemelijk maken geen beroep te kunnen doen op de nodige bescherming in uw land van herkomst. Op 13 november 2015 diende u een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze bevestigde echter in haar arrest van 24 november 2015 (arrestnummer 156929) de beoordeling van het Commissariaat-generaal. Zij herhaalt in haar beslissing dat de aangehaalde feiten niet onder de toepassing vallen van de Vluchtelingenconventie en u onvoldoende beroep deed op interne bescherming in uw land van herkomst.

Op 10 december 2015 diende u vanuit het Centrum voor Illegalen te Merksplas een **tweede asielaanvraag** in. U herhaalt hierbij de motieven die u gedurende uw eerste aanvraag aanhaalde, namelijk dat u vreest voor uw ooms omwille van een landconflict. U verklaart dat familie langs ging bij de politie maar dat zij geen documenten betreffende uw zaak kon verkrijgen.

Ter ondersteuning van deze asielaanvraag legt u verschillende foto's voor van uw oom, onder andere bij de begrafenis van zijn vrouw en samen met hoge officieren uit de regio. U wilt hiermee aantonen dat uw oom een machtige man is waartegen niet durft te worden ingegaan. Daarnaast legt u ook foto's van uw vee neer om aan te tonen dat u een goed leven had in Ghana en buiten de aangehaalde problemen geen redenen had om het land te verlaten. U legt eveneens een affidavit (dd 10.07.2013) voor vanwege A.K., deze bevestigt de problemen die u aanhaalt. U verklaart deze documenten per e-mail ontvangen te hebben van een tante.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In dit verband dient vooreerst te worden opgemerkt dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Vervolgens werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geconcludeerd dat zij geen redenen zien om de omstreden beslissing te vernietigen en bevestigen zij de beoordeling van het Commissariaat-generaal. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Het Commissariaat-generaal kan zich er toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Er mag derhalve van u worden verwacht dat u nieuwe elementen en/of feiten aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag incorrect is, en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In casu komt het Commissariaat-Generaal tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt. U verklaart dat uw problemen met uw ooms nog steeds actueel zijn en u nog dient te vrezen voor uw leven. U brengt echter geen overtuigende elementen aan die deze vrees kunnen staven. U verklaart louter dat familieleden nog langs gingen bij de politie maar dat zij geen documenten konden verkrijgen. Uw eenvoudige verklaring dat zij geen documenten zouden kunnen verkrijgen toont op geen enkele manier aan dat u wel degelijk met de door u ingeroepen problemen werd geconfronteerd en evenmin dat de politie uw zaak niet ter harte zou nemen.

De documenten die u neerlegt kunnen evenmin de eerdere beoordeling van het Commissariaat-generaal wijzigen. De foto's van de begrafenis van uw tante en uw oom samen met vooraanstaande functionarissen hebben geen bewijswaarde voor de problemen die u aanhaalt. Op de foto's is inderdaad een begrafenis te zien en u legt een aantal wazige foto's neer van mogelijke functionarissen, maar op geen enkele manier kan echter aangetoond worden dat het werkelijk de begrafenis van een familielid van u betreft of dat u enige banden zou hebben met de personen die op de foto's staan afgebeeld. Dergelijke foto's zijn daarenboven ook niet in staat aan te tonen dat u geen beroep zou kunnen doen op de autoriteiten van uw land om de problemen die u mogelijks zou kennen aan te pakken. Ook uw verklaring dat u geen andere reden zou hebben het land te verlaten dan de problemen die u aanhaalt, ondersteunt door **foto's van het vee dat u bezit** om aan te tonen dat u er geen economische problemen kende, kunnen op geen enkele manier beschouwd worden als bewijsmiddel voor de problemen die u dan wel zou hebben gekend.

Ook de **affidavit** die u neerlegt wijzigt de beoordeling van het Commissariaat-generaal niet. Ook dit kan louter beschouwd worden als een subjectieve weergave van een persoon die u aansprak om uw belangen te verdedigen, het bevat geen objectieve elementen die de problemen die u aanhaalt bevestigen. Bovendien verklaart hij weliswaar dat uw vader een conflict had over grond met zijn broers maar uit de verklaring blijkt op geen enkele manier dat u beroep zou hebben gedaan op nationale bescherming maar deze niet zou verkregen hebben. Verder werd deze affidavit reeds opgesteld op 10 juli 2013 en geeft u geen enkele verklaring waarom u niet dit reeds bij uw eerste asielaanvraag voor te leggen. Het betreft verder enkel een kopie en aan kopieën wordt doorgaans weinig waarde gehecht aangezien zij door het nodige knip –en knapwerk gemakkelijk te vervalsen vallen. Eveneens opmerkelijk is het feit dat op wat voor de officiële stempel op het document moet doorgaan niets te onderscheiden valt, dit terwijl de rest van de kopie wel behoorlijk leesbaar is. Dit brengt de geloofwaardigheid van de authenticiteit van dit document verder in het gedrang.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken in haar beslissing van 15 december 2015 dienaangaande vastgesteld heeft dat uw aanvragen voor andere verblijfsprocedures werden afgewezen en er geen schending van art 3 EVRM werd aangetoond.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend aangezien u zich in een situatie bevindt zoals vermeld in artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht,

van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Verzoeker meent dat verweerder in de bestreden beslissing het “nieuw karakter” van de aangebrachte stukken niet heeft onderzocht en zonder verzoeker te horen al te gemakkelijk conclusies trekt. Indien verzoeker werd gehoord, had hij kunnen aantonen dat het wel degelijk de begrafenis van zijn tante betrof, zo stelt hij. Daar verweerder de aanwezigheid van officieren niet ontkent, is deze foto volgens hem een begin van bewijs dat zijn oom een machtig man is en zich hoogstwaarschijnlijk meer kan permitteren, hetgeen verklaart waarom verzoeker niet terecht kan bij de autoriteiten. Waar in de bestreden beslissing met betrekking tot de affidavit wordt gesteld dat dit document “gemakkelijk kan worden verkregen door knip- en plakwerk” en dat het een gesolliciteerd karakter heeft, stelt verzoeker niet te weten wat hij meer zou kunnen doen om aan te tonen dat zijn leven in Ghana in gevaar is.

Vervolgens verwijst verzoeker naar het oude artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en naar rechtspraak van de Raad van State hieromtrent en stelt hij als volgt: *“Thans nam het CGVS de beperkte beoordelingsbevoegdheid van de DVZ over. Zij dient zich dus tevens enigszins voorzichtig op te stellen wanneer zij de nieuwe stukken onderzoekt en kan geenszins reeds onmiddellijk een onderzoek ten gronde voeren.”* Verweerder kan enkel nagaan of de nieuwe stukken de kans op de erkenning als vluchteling of voor toekenning van subsidiaire bescherming aanzienlijk groter kunnen maken. Verzoeker meent dat hij *in casu* meerdere bewijsstukken aanbracht ter ondersteuning van zijn relaas. *“Zij heeft aangetoond ‘een gewone burger’ te zijn geweest in Ghana en een hooggeplaatste oom heeft, waardoor zij een kwetsbaar profiel heeft en een gemakkelijk doelwit is voor haar oom.”*

Verder verwijst verzoeker naar de Memorie van Toelichting bij de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, waarin wordt verduidelijkt wanneer het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen mag oordelen dat de kans dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt niet aanzienlijk wordt vergroot. Dit kan vooreerst wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich niet als bewijsvoerend overkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of omdat de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. Verzoeker laat gelden dat *in casu* niet wordt gesteld dat de documenten inhoudelijke of vormelijke gebreken zouden vertonen. Tevens kan worden geoordeeld dat de kans niet aanzienlijk wordt vergroot wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken of een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden. Verzoeker bevestigt dat hij achter zijn vorige asielrelaas blijft staan. Hij argumenteert dat het Commissariaat-generaal echter over het hoofd lijkt te zien dat in deze wel degelijk nieuwe elementen werden voorgelegd, die zijn asielrelaas volledig bevestigen. Aangezien de nieuwe elementen betrekking hebben op hemzelf kan evenmin met stellige zekerheid door het Commissariaat-generaal in het kader van haar *prima facie*-beoordeling beweerd worden dat de elementen louter algemeen van aard zijn en géén verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker, aldus nog verzoeker. Hij is de mening toegedaan dat het Commissariaat-generaal *in casu* het onderscheid tussen haar beperkte appreciatiebevoegdheid in het kader van het in overweging nemen van een nieuw element en haar volle appreciatiebevoegdheid bij een in overweging genomen asielaanvraag uit het oog verloren is en direct lijkt te besluiten dat de aangebrachte stukken noch de vluchtelingenstatus noch de nood aan subsidiaire bescherming kunnen gronden, ook al verwoordt zij het misschien niet letterlijk zo.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de

devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet. In 's Raads arrest nummer 156 929 van 24 november 2015 werd inzake verzoekers eerste asielaanvraag geoordeeld als volgt:

“2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan te tonen.

2.3.1. Gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat het door verzoeker geopperde asielrelaas niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. De Raad wijst er op dat om als vluchteling te worden erkend, de vreemdeling dient aan te tonen dat hij/zij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 vermelde redenen, te weten zijn/haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn/haar politieke overtuiging. De door verzoeker aangegeven redenen om zijn land te verlaten, zijnde een grondconflict, vallen als dusdanig buiten het toepassingsgebied van voornoemd verdrag. Verzoeker weerlegt dit motief niet.

2.3.2. Evenmin zijn er redenen om verzoeker de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft immers niet aannemelijk weten te maken dat hij geen bescherming zou kunnen krijgen vanwege de Ghanese politie.

Met toepassing van artikel 48/5, §1 van de vreemdelingenwet kan vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

Artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor de door hem aangevoerde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen bij terugkeer naar Ghana zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Ghana aanwezige autoriteiten. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat de Ghanese politie de door hem geopperde moord op zijn ouders wel degelijk onderzocht, maar dat hij dit onderzoek evenwel niet heeft afgewacht. De commissaris-generaal brengt in zijn beslissing terecht in herinnering dat het principe van internationale bescherming gekenmerkt wordt door een subsidiair karakter ten opzichte van de in verzoekers land van herkomst aanwezige beschermingsmogelijkheden. Internationale bescherming kan slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, alvorens internationale bescherming aan te vragen. Uit verzoekers verklaringen valt eenduidig af te leiden dat hij het onderzoek vanwege de Ghanese politie niet heeft afgewacht, en hij zelfs geen poging ondernam – nadat de door hem vermeende moordenaars van zijn ouders hem bedreigd zouden hebben – de dreigementen aan zijn adres te melden aan de politie.

Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker zich hoofdzakelijk beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker aldus in gebreke blijft.

De loutere bewering van verzoeker ter vergoelijking voor het gegeven dat hij geen beroep heeft gedaan op de advocaat van zijn vader om zijn zaak beter op te volgen, met name dat de advocaat eerst een betaling vroeg alvorens de werkzaamheden aan te vatten en hij de financiën hiertoe niet heeft, overtuigt de Raad niet en doet daarenboven geenszins afbreuk aan de vaststelling dat er geen indicaties zijn dat verzoekers zaak niet de nodige aandacht zou krijgen van de bevoegde instanties en derhalve evenmin dat verzoeker niet op hun bescherming zou kunnen vertrouwen indien hij verdere problemen kreeg met zijn ooms. Verzoeker betwist bovendien niet dat hij naliel aangifte te hebben gedaan van de bedreigingen bij de autoriteiten, terwijl het doel van beroep te doen op de politie nu net het voorkomen of het oplossen is van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem, kunnen zij hier vanzelfsprekend niet tegen optreden.

In de mate verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal dient aan te tonen welke voorgelegde documenten volgens hem met een valsheid behept zijn en om welke reden, wijst de Raad er op dat in casu de door verzoeker neergelegde documenten helemaal niet werden weerhouden omwille van een gebrek aan authenticiteit of de valsheid ervan, doch wel omdat ze de door de commissaris-generaal gedane appreciatie niet kunnen wijzigen: "U legt een kopie van uw geboorteakte voor, in deze wordt echter niet getwijfeld aan uw identiteit of uw nationaliteit. De 'burial permits' van uw ouders kunnen evenmin de door u aangehaalde problemen bevestigen. Zij tonen enkel aan dat zij op de door u opgegeven datum daadwerkelijk overleden zijn, zij kunnen echter niet aantonen in welke omstandigheden zij om het leven zijn gekomen." Verzoekers betoog dienaangaande is dan ook niet dienstig.

Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter volharden in de door hem uiteengezette vluchtmotieven, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht.

Daargelaten de geloofwaardigheid van het relaas, is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 aangezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan stellen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt."

2.2.3. Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker foto's van zijn oom op de begrafenis van zijn tante en van zijn vee en een affidavit neer.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsoverend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of

ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongelooftwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.3.3. Waar verzoeker betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het 'nieuw karakter' van de door hem aangebrachte stukken niet heeft onderzocht, kan hij niet worden gevolgd en gaat hij voorbij aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze met betrekking tot de door verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag voorgelegde documenten terecht oordeelt als volgt:

"De documenten die u neerlegt kunnen evenmin de eerdere beoordeling van het Commissariaat-generaal wijzigen. De foto's van de begrafenis van uw tante en uw oom samen met vooraanstaande functionarissen hebben geen bewijswaarde voor de problemen die u aanhaalt. Op de foto's is inderdaad een begrafenis te zien en u legt een aantal wazige foto's neer van mogelijke functionarissen, maar op geen enkele manier kan echter aangetoond worden dat het werkelijk de begrafenis van een familielid van u betreft of dat u enige banden zou hebben met de personen die op de foto's staan afgebeeld. Dergelijke foto's zijn daarenboven ook niet in staat aan te tonen dat u geen beroep zou kunnen doen op de autoriteiten van uw land om de problemen die u mogelijks zou kennen aan te pakken. Ook uw verklaring dat u geen andere reden zou hebben het land te verlaten dan de problemen die u aanhaalt, ondersteund door foto's van het vee dat u bezit om aan te tonen dat u er geen economische problemen kende, kunnen op geen enkele manier beschouwd worden als bewijsmiddel voor de problemen die u dan wel zou hebben gekend.

Ook de affidavit die u neerlegt wijzigt de beoordeling van het Commissariaat-generaal niet. Ook dit kan louter beschouwd worden als een subjectieve weergave van een persoon die u aansprak om uw belangen te verdedigen, het bevat geen objectieve elementen die de problemen die u aanhaalt bevestigen. Bovendien verklaart hij weliswaar dat uw vader een conflict had over grond met zijn broers maar uit de verklaring blijkt op geen enkele manier dat u beroep zou hebben gedaan op nationale bescherming maar deze niet zou verkregen hebben. Verder werd deze affidavit reeds opgesteld op 10 juli 2013 en geeft u geen enkele verklaring waarom u naliel dit reeds bij uw eerste asielaanvraag voor te leggen. Het betreft verder enkel een kopie en aan kopieën wordt doorgaans weinig waarde gehecht aangezien zij door het nodige knip –en knapwerk gemakkelijk te vervalsen vallen. Eveneens opmerkelijk is het feit dat op wat voor de officiële stempel op het document moet doorgaan niets te onderscheiden valt, dit terwijl de rest van de kopie wel behoorlijk leesbaar is. Dit brengt de geloofwaardigheid van de authenticiteit van dit document verder in het gedrang."

Waar verzoeker aanvoert dat hij zou kunnen aantonen dat op de foto wel degelijk de begrafenis van zijn tante wordt afgebeeld, indien hij zou zijn gehoord, door duiding te verschaffen over plaats en tijdstip en de aanwezige personen, dient vastgesteld dat verzoeker nalaat in onderhavig verzoekschrift enig concreet element aan te brengen waaruit deze duiding zou kunnen blijken. Nog daargelaten de vaststelling dat op geen enkele wijze verzoekers familieband met de personen op de foto's wordt aangetoond zijn deze hoe dan ook niet in staat aan te tonen dat verzoeker geen beroep zou kunnen doen op zijn nationale overheden.

Het loutere feit dat verzoeker niet werd gehoord, doet hieraan geen afbreuk. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en

de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

2.4.2. *In casu* wordt verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging genomen overeenkomstig artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Het staat buiten twijfel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

2.4.3. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 34).

Artikel 32.3 van Richtlijn 2005/85/EG voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorgaande asielaanvraag. Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen. In dit verband bepaalt artikel 34.2 c) van Richtlijn 2005/85/EG ook dat de bevoegde instantie kan afzien van een persoonlijk gehoor. Het is dan ook mogelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van de elementen die aan de minister of diens gemachtigde dienen te worden meegedeeld, zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid, een beslissing neemt (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 22-23).

Deze mogelijkheid werd voorzien in artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat luidt als volgt: *"In afwijking van § 1 kan de Commissaris-generaal in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet."* Dit artikel werd gewijzigd bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit het Verslag aan de Koning blijkt dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal, dat de commissaris-generaal kan oordelen dat hij na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en dat de commissaris-generaal kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de vreemdelingenwet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen. Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat in de tekst van de bestreden beslissing dient gemotiveerd te worden waarom de commissaris-generaal een persoonlijk gehoor niet noodzakelijk acht.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het niet inoverweging nemen van een tweede asielaanvraag, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het in overweging nemen van zijn tweede asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot het opwerpen van de algemene opmerking dat hij meer duiding had kunnen geven indien hij was gehoord en hij niet concretiseert welke specifieke omstandigheden hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van zijn tweede asielaanvraag.

Voor het overige komt verzoeker niet verder dan de blote bewering dat hij niet weet wat hij meer zou kunnen doen om aan te tonen dat zijn leven in Ghana in gevaar is. Aldus slaagt verzoeker er geenszins in de pertinente motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem bijgebrachte stukken in het kader van zijn onderhavige, tweede asielaanvraag te weerleggen.

De Raad benadrukt verder dat de Memorie van Toelichting een niet-limitatieve opsomming bevat van gevallen waarin de nieuwe elementen de kans niet aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. In de bestreden beslissing wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot zijn besluit komt, motieven welke zoals hoger reeds gesteld op generlei wijze worden betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op het voorgaande treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Zoals omstandig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing vermogen de door verzoeker bijgebrachte documenten immers niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van de eerste asielaanvraag.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar het oude artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en stelt dat niet werd onderzocht of de voorgelegde stukken reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag, noch of deze stukken betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin verzoekende partij ze had kunnen aanbrengen, benadrukt de Raad dat genoemd artikel werd gewijzigd door de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Het nieuwe artikel 51/8 luidt als volgt: *“Indien de vreemdeling een volgende asielaanvraag indient bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, eerste lid, aangewezen overheden, neemt de minister of zijn gemachtigde een verklaring af van de asielzoeker met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, en de redenen waarom de asielzoeker deze elementen niet eerder kon aanbrengen.*

Deze verklaring wordt ondertekend door de asielzoeker. Indien deze dit weigert, wordt hiervan melding gemaakt op de verklaring evenals, in voorkomend geval, van de redenen waarom hij weigert om te ondertekenen. Deze verklaring wordt onverwijld overgezonden aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.” De verwijzing naar niet langer vigerende wetgeving en de argumentatie hieromtrent in het verzoekschrift is dan ook niet dienstig.

Waar verzoeker tot slot nog meent dat het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn bevoegdheid heeft overschreden en een onderzoek ten gronde heeft gevoerd, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, waaruit duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt en vervolgens een oordeel velt of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. De commissaris-generaal heeft bij deze beoordeling alle nieuwe elementen betrokken die door verzoeker worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift heeft de commissaris-generaal verzoekers tweede asielaanvraag derhalve niet ten gronde onderzocht.

Er wordt geen gegrond middel aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER